

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΤΤΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΝΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Β'. - ΤΕΥΧΟΣ ΙΒ'.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1880

Οὐκ ἔτι περὶ δουλῶν διεσπαρεῖσθαι τούτων
βουλεύεσσιτο οὐ περὶ παιδίστας καὶ αὔτοῖς καὶ
τῶν αὐτοῦ σκατίνων. (Πλάτ. Θεόφ.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1880

E.Y.D. Π.Σ.Κ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ

γνο

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Σ. ΚΟΝΤΟΥ.

§. 3. Ἀλίσκω ἀντὶ τοῦ αἰρῶ.

Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ως ἐνεργητικὸν τοῦ ἀλίσκεσθαι ἐλαμβάνετο τὸ αἰρεῖν. Ἐλέγετο μὲν ἐπὶ πάθους ἀλίσκεσθαι καὶ ἀλῶται τὴν πόλιν, ἀλίσκεσθαι καὶ ἀλῶται τίταν ἐν πολέμῳ ἢ δικαστηρίῳ, ἀλλ' ἐπ' ἐνεργείας ἐγίνετο χρῆσις τοῦ αἰρεῖν καὶ ἐλεῖν τὴν πόλιν, αἰρεῖν καὶ ἐλεῖν τίταν ἐν πολέμῳ ἢ δικαστηρίῳ. Ἡ παθητικῶς ἔξενηνεγμένη ρῆσις ἀλίσκεται ὁ φεύγων ὑπὸ τοῦ διώκοντος, ἃς τὸ ἐνχυτίον εἶναι ἀποφεύγει (ἥτοι οὐχ ἀλίσκεται), εἰς ἐνεργητικὴν μεταβαλλομένη γίνεται αἰρεῖν τὸν φεύγοντα διώκων. Ωσαύτως τῷ πάθος σημαίνοντι ἐαλωκέται ἢ ἡλωκέται συζυγεῖ ως δραστήριον τὸ ἥρηκέται.

Παρὰ μόνοις τοῖς συγγραφεῦσι τοῦ παρεφθαρμένου ἐλληνισμοῦ, ὅστις παντοίων γέμει βαρβαρισμῶν τε καὶ σολοικισμῶν, εὑρίσκεται ἐνίστε τὸ ἐνεργητικὸν ἀλίσκειν ἀντὶ τοῦ αἰρεῖν.

Ἐπιφάν. Τόμ. Α', σελ. 104, 5 «σαυτὸν ἀλίσκεις καὶ οὐ τὸ πνεῦμα» καὶ Τόμ. Γ', σελ. 426, 16 «καὶ τοῖς συλλαμβάνουσι τὸ ἀλίσκειν.» Πρό. καὶ Βί. Ἐπιφαν. Τόμ. Α', σελ. 14, 14 «ἡ ἡλισκε τὸν νεανίσκον.»

Εὐστάθ. σελ. 236, 4 «ἀλίσκει γάρ πως καὶ κατέχει τὸν ὑποσχόμενον δ τὴν ἐπαγγελίαν δεξάμενος» καὶ σελ. 561, 33 «καὶ τυγχάνει τοῦ σκοποῦ καὶ ἀλίσκει τὸ ζητούμενον» καὶ σελ. 1145, 27 «ἀμφιβλήστρου δίκην ἀλίσκον τοὺς εἰσαγωγικούς.»

Ρήτ. Οὐαλζ. Τόμ. Α', σελ. 518, 12 «ἄρα νομίζεις ἀλίσκειν αὐτὸς ἀλισκόμενος;»

Μιχ. Ἀκομιν. Τόμ. Α', σελ. 228, 18 «εἴθ' οὕτως καὶ αὐτῷ πλανωμένῳ τῷ κήτει ἐπιτίθενται καὶ ράδίως ἀλίσκουσι.»

Κείται δὲ καὶ πάρα Σουΐδᾳ «Ἀλίσκει: νικᾶται καὶ ἀλίσκεται:: καταλαμβάνεται, κρατεῖται.» Πρό. καὶ Ἡσύχ. καὶ Ἀνέκδ. Βενκ. σελ. 377, 3 «Ἀλίσκει: νικᾶται» καὶ Φιλήμ. Γραμματ. σελ. 230, 15 «Ἀλίσκω σημαίνει καὶ τὸ ἀγρεύω, κτέ.»

Ἐν τῇ Παλατίνῃ Ἀνθολογίᾳ Θ', 244 ἀναγνώσκεται κατὰ τὸν Πλανούδην:

Εύαγόρας δ' ὃν χαλκὸς ἀτερ δόλου αὐτὸς ἄλισκει πάντας καὶ πάσας οὐ μεταβαλλόμενος.¹

Αλλ' δὲ κῶδιξ ἔχει :

Εύαγόρας δ' ὃν χαλκὸς ἀτερ δόλου αὐτὸς ἐγαργῆς πάντας καὶ πάσας οὐ μεταβαλλόμενος.

κατ' ἔλλειψιν τοῦ ρήματος βιωτεῖ, ὅπερ οἱ σεμνολογοῦντες εὐλαβοῦνται διαρρήδην νὰ εἴπωσι. Περὶ τῆς ἔλλειψεως ταύτης ἐποιησάμεθα λόγον ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι *Αθηναίω Τόμ. Ζ'*, σελ. 162.² Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς παραλαμβάνονται πολλάκις ἐν εὐφημοτέρῳ ποσὶ λόγῳ τὸ ποιεῖν καὶ τὸ ἐνεργεῖν ἀντὶ τοῦ φίρεῖν, εἰκάζομεν ὅτι ἔχειτο κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ ἐπιγράμματι «ἐνεργεῖ πάντας καὶ πάσας.» Πρᾶ. Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Γ', 55, 9 «Ἐπειτα καὶ Δωρίδα τὴν μουσουργὸν οἶος ἦν ἐν διφθαλμοῖς ἀπάντων δρώντων³ ἐνεργεῖν» καὶ Εὐστάθ. σελ. 762, 63 «Σεμνῶς δὲ ἡ τοιαύτη ἔννοια εἰρηται· ρέξαι γάρ δὲ Φοίνιξ λέγει τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ εὐφημῶν καὶ φειδόμενος δλιγάκις λέγειν κακά. Ἐκ δὲ τοῦ τοιαύτου σεμνοῦ θαλαμηπόλου λέξιν ἐρχνισάμενος καὶ δὲ ἀττικιστής Ἀλκίφρων ἔφη ὡς δὲ δεῖνας οἶος τε ἦν ἐν διφθαλμοῖς δρώντων ἀπάντων τὴν ψάλτριαν ἐνεργεῖν» ταῦτον γάρ νοεῖ τὸ ρέζειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, καὶ ἐν ἀμφοῖν σεμνότητος παραπετάσματι τὸ τοῦ πράγματος δυσπρόσοπτον συγκαλύπτεται» καὶ σελ. 1570, 4 «Ως δηλοὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ ὅστις ἐν ἥδυσσμοις στρώμασι παννυχίζων τὴν δέσποιναν ἐρείδεις· τοῦτο δὲ σεμνῶς πάντις πέφρασται — καθά καὶ τὸ ἐνεργεῖν ἐν τῷ οἶος τε ἦν τὴν ψάλτριαν ἐν διφθαλμοῖς πάντων δρώντων ἐνεργεῖν.»⁴

Υπὸ τοῦ Ζηνοβίου καὶ τοῦ Διογενιανοῦ μνημονεύεται παροιμία «Ἐλέφας μῦν οὐχ ἄλισκει : ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων (ἢ παρορώντων).»⁵ Αλλὰ παρὰ Γρηγορίῳ τῷ Κυπρίῳ φέρεται «Ἐλέφας μυὸς οὐκ ἀλεγίζει,⁶ παρὰ δὲ τῷ Ἀποστολίῳ «Ἐλέφας μῦν οὐκ ἀλεγίζει : ἐπὶ τῶν

1 Πρᾶ. Κόβητον Βαρ. Lect. σελ. 129.

2 "Ιδε Σχαιφῆρον Ἀλλεῖψ. σελ. 588 καὶ Ναύκιον Μέλ. Gréco-Rom. Τόμ. Δ', σελ. 32. Πρᾶ. καὶ Δυδνῆρον Ανθολ. Παλ. Τόμ. Β', σελ. 190.

3 Η μετοχὴ αὗτη εἶναι πιθανώτατα παρέγγραπτος. "Ιδε Ἐφημερ. Φιλομαθ. "Ετ. ΚΓ", σελ. 57 κέξ.

4 "Ιδε Βαλκενάριον Θεοχρ. σελ. 90 κέξ. καὶ Σειλῆρον Λόγγ. σελ. 279 καὶ Ἀλκίφρ. σελ. 368.

5 Παροιμιογρ. Τόμ. Α', σελ. 74 καὶ 239 καὶ Τόμ. Β', σελ. 29.

6 Τόμ. Α', σελ. 362 καὶ Τόμ. Β', σελ. 412.

τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων»,¹ παρὰ δὲ τῷ Μακαρίῳ «Ἐλέφας μῆν
οὐδὲ μιώκει: ἐπὶ τῶν κτέν.»², παρὰ δὲ τῷ Ἀρσενίῳ «Οὐδὲ μέλει τῇ χελώνῃ
μυῶν δμοῖα τῇ Ἐλέφας μῆν οὐδὲ μάκκει».³ Εὐλόγως δὲ δύναται τις νὰ ὑπο-
τοπήσῃ ὅτι ὁ ἀρχαῖος καὶ γνήσιος τῆς παροιμίας τύπος εἶναι «Ἐλέφας
μῆν οὐκ ἀλεγίζει» ή μᾶλλον «Ἐλέφας μυῶς οὐκ ἀλεγίζει,» διότι μετὰ
γενικῆς συνήθως τὸ ῥῆμα ἀλεγίζειν συντάσσεται, διλγίστα δὲ παραδείγ-
ματα εὑρίσκονται τῆς μετ' αἰτιατικῆς ἐκφορᾶς αὐτοῦ. Ἄλλ' ἀτόπως ίσως
δημοτικὸς ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν τοῦ Ψευδοφαλάριδος Ἐπιστολῶν (σελ. 119
κέξ.) οὐδὲν κοινὸν τῷ ἐλέφαντι καὶ τῷ μυῶι εὑρὼν ἀπεφήνατο ὅτι ὑγιὴς ἡ
παροιμία καθίσταται μεταγραφομένη «Ἐλέφας μυῖαρ οὐκ ἀλεγίζει,» ὅπερ
διφεῖλον κατὰ γενικὴν μᾶλλον νὰ προενεχθῇ «Ἐλέφας μυῖας οὐκ ἀλεγίζει»
εἶναι ἐμφερὲς τῷ ὑπὸ τοῦ Ψευδοφαλάριδος λεγομένῳ «οὐδὲν ἔρω περισσό-
τερον πλὴν ὅτι ΚΩΝΩΠΟΣ ἐλέφας Ἰνδὸς οὐκ ἀλεγίζει» (Ἐπιστ. ΚΘ').
Τίς δ' ἀγνοεῖ τὸ ἐν τοῖς Ἡθικοῖς τοῦ Πλουτάρχου κείμενον (σελ. 90, δ')
«Ἐν δὲ λοιδορίαις σεμνὸν καὶ Σωκρατικόν, μᾶλλον δ' Ἡράκλειον, εἴ γε
κάκεῖνος

οὐδ' ὅσσον ΜΥΙΑΣ στυγερῶν ἐμπάζετο μύθων»;

Παρ' Ἰουλιανῷ σελ. 445, β' φέρεται «τῷ δὲ Ἀγαμέμνονι τῇ Θερσίτου
παροιμίᾳς ἔλαττον ἔμελεν ἡ χελώνῃ μυῖῶν, τὸ τῇ παροιμίᾳς.» Πρὸ. καὶ
Σουΐδ. «Χελώνη μυιῶν: ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων τινός.» Κακῶς παρὰ
τῷ Ἀρσενίῳ εἶναι γεγραμμένον: «Οὐδὲ μέλει τῇ χελώνῃ μυῶν» καὶ παρὰ
τῷ Ἀποστολίῳ «Χελώνη μυῶν: ἐπὶ τῶν ἀφροντιστῶν τινός.»⁴

Ἐν τοῖς τοῦ Ἀνταττικιστοῦ φέρεται «Οὐχ οἶον δρίζομαι, οὐχ οἶον
ἀλίσκω καὶ τὰ δμοῖα· σὺ δὲ πολὺ ἀπέχω τοῦ δρίζεσθαι» (σελ. 110, 13).
Ο λόγος τοῦ Φρυνίχου «Οὐχ οἶον ὀργίζομαι: κίβδηλον ἐσχάτως» σαφῶς
μηνύει ὅτι ἔκειτο κατ' ἀρχὰς παρὰ τῷ Ἀνταττικιστῇ ὀργίζομαι καὶ ὀργί-
ζεσθαι ἀντὶ τοῦ δρίζομαι καὶ δρίζεσθαι.⁵ Εἶνε δὲ πάντως καὶ τὸ ἀλίσκω
παρεφθαρμένον, ἀλλ' οὔτε τὴν τοῦ Δαμίου γνώμην ἐγκρίνομεν ἀναγινώ-
σκοντος «οὐχ οἶον μισῶ»⁶ οὔτε τὴν τοῦ Ναυκίου, δοκίμου φιλολόγου καὶ

1 Τόμ. B', σελ. 396.

2 Τόμ. B', σελ. 463.

3 Τόμ. B', σελ. 592.

4 Παροιμ. Τόμ. B', σελ. 592 καὶ 722. Πρὸ. καὶ Τόμ. A', σελ. 463.

5 Ἱδε Λοβέκκιον εἰς Φρύνιγ. σελ. 372 κέξ.

6 Observat. in Lex. Seguer. σελ. 42.

δεξιοῦ κριτικοῦ, τοπάζοντος «οὐχ οἶον βαδίζω (ἢ βαδίζει)» κατὰ τὸ τοῦ Ἀλέξιδος «πέτεται γάρ, οὐχ οἶορ βαδίζει τὰς δδούς.»¹ Νομίζομεν δὲ ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ἀνταττικιστοῦ «οὐχ οἶον ἀδικῶ» ἢ τοις ΑΔΙΚΩ, ὅπερ εὐκόλως ἥδυνατο νὰ μεταπέσῃ εἰς τὸ ΑΛΙΣΚΩ.

Τοῦ βαρβάρου τύπου ἀλίσκειν γίνεται μνεῖα καὶ ἐν τοῖς Κανόσι τοῦ Θεογγώστου σελ. 139, 24 «Σεσημείωται τὸ εὑρίσκω, τελίσκω, γαμίσκω, κυήσκω, δφλίσκω, ἀφ' οὗ τὸ δφλισκάνω, ἀλίσκω, ἀπαφίσκω, ἀραρίσκω διὰ τοῦ Ι γράφεται (Γρ. γραφΟΜΕΝΑ)» καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ σελ. 73, 38 «Ἄλω: τὸ συλλαμβάνω, ὅπερ Ὁμηρος ἀλώω ἔφη, οἶον η̄ κερ ἀλώω. Πχράγεται δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸ ἀλίσκω τὸ καταλαμβάνω καὶ κρατῶ» καὶ ἐν τῷ περὶ Πνευμάτων Δεξικῷ σελ. 209 «Σὺν τούτοις καὶ ἀλῶ τὸ κρατῶ, ἀλωσις, ἀλωτός, ἀλίσκω.» Πρβ. καὶ σελ. 223 «Ἡλων ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθηντος ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἀλῶ» καὶ Ζούναρος Δεξ. σελ. 138 «Ἀλῶ τὸ πλανῶ καὶ ἀλῶ τὸ συλλαμβάνω» καὶ Ἀνέκδ. Βεκκ. σελ. 123 11 «Ἄλω: γενικῆ. Κατὰ Τιμοκράτους ἐὰν δέ τις ἀπαχθῇ τῶν γονέων κακώσεως ἥλωκώς ἢ ἀπτρατείας, κτέ.»

Οὔτε ἀλίσκειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὑπῆρχεν οὔτε ἀλοῦν, ὅπερ οἵ γραμματικοὶ ἔπλασαν ἐκ τῶν χρόνων ἡ χάριν τῶν χρόνων τῶν ἐσχηματισμένων ἀπὸ τῆς ῥίζης ἌΛΟ. Πρβ. Δεξ. Οὐτινδοῦ. σελ. 67, 9 «Ἐρέγκω: σημαίνει τὸ ὑπομένων καὶ τὸ κομίζω» καὶ σελ. 183, 15 «Ὑπόσχομαι: παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι, ὑπόσχω δὲ ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ δίδωμεν ἡ ἐκπέμπω.» Εύρισκονται δὲ πολλὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς γραμματικοῖς, οἷον δήκω, δείκω, λήχω, πήθω, τέκω, ἔω (= ἴημι), ἐλεύθω, κτλ. Γράφει δὲ καὶ δ Ἀσώπιος ἐν τῷ μικρῷ Συντακτικῷ «οὔτε τὸ ἔρχομαι γίνεται εἰμὶ ἔρχης, οὔτε τὸ ἘΛΕΥΘΩ γίνεται εἰμὶ ἐλεύστης.»

Φέρεται μὲν παρ' Ὁριγένει Τόμ. ΙΕ', σελ. 441 «Ἐν τῇ περὶ ζώων ἱστορίᾳ λέγεται κακοηθέστατος εἶναι δὲ πέρδιξ· περὶ τοὺς πόδας γάρ στρεφόμενος τοῦ θηρεύοντος καὶ τοῦ ἀλοῦν ἐλπίδα διδοὺς ἀποσπᾷ τῆς καλιτᾶς ἐαυτὸν (Ερ. αὐτόρ, δηλ. τὸν θηρεύοντα), καὶ ὅταν στοχάζηται πεφευγότας τοὺς νεοσσοὺς καὶ αὐτὸς αἰφνιδίως ἀφίπταται.» Ἀλλ' ἡ ὁρθὴ γραφὴ ἀναντιλέκτως εἶνε ἀλῶραι, τουτέστι συλληφθῆραι. Ἡδύνατο δὲ νὰ τεθῇ καὶ δ μέλλων ἀλώσεσθαι, ὡς ἐν τοῖς Δειπνοσοφίσταις τοῦ Ἀθηναίου σελ. 389, ἀ «Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τάδε· Ο πέρδιξ ἐστὶ μὲν χερσαῖος σχιδανόπους— Ὅταν δὲ γνῶ ἔτι θηρεύεται, προελθὼν τῆς νεοττιᾶς κυλι-

¹ Mél. Gréco-Rom. Τόμ. Γ', σελ. 53. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ οὐχ οἶον ὡς Μεινέκιον Ἀθην. Τόμ. Δ', σελ. 106.

δεῖται παρὰ τὰ σκέλη τοῦ θηρεύοντος ἐλπίδα ἐμποιῶν τοῦ συλληφθῆσθαι, ἐξαπατᾶ τε, ἕως ὅτι ἀποπτῶσιν οἱ νεοττοί εἶτα καὶ αὐτὸς ἔξιπταται.¹ Ἐν ταῖς περὶ τὰ ζῷα ἴστορίαις τοῦ Ἀριστοτέλους Θ', γ', 2 ἀναγινώσκεται «Οταν δέ τις θηρεύῃ περιπεσῶν τῇ νεοττιᾷ, προκυλινδεῖται ἡ πέρδιξ τοῦ θηρεύοντος ως ἐπίληπτος οὖσα καὶ ἐπισπάται ώς ληψόμενον ἐφ' ἑαυτήν, ἕως ὅτι διαδράσῃ (Κάλλιον διαδρᾶ) τῶν νεοττῶν ἔκαστος· μετὰ δὲ ταῦτα ἀναπτᾶσαι αὐτὴν ἀνακαλεῖται πάλιν.» Πρᾶ. καὶ Ἀντίγον. Καρύστ. 35 «Τοὺς δὲ πέρδικας, ὅταν θηρεύῃ τις τοὺς νεοττούς, προκυλίεσθαι τοῦ θηρεύοντος ως ἐπίληπτους ὄγτας καὶ ἐπισπάσθαι, ἕως ὅτι διαδρᾶ τὰ νεόττια.»² Ἐν δὲ τοῖς Ἡθικοῖς τοῦ Πλουτάρχου σελ. 971, δ' κείται «Αὐταὶ δὲ τοὺς διώκοντας ὑπάγουσιν ἄλλη καὶ περισπῶσιν εἰς ἑαυτὰς ἐμποδῶν διαπετόμεναι καὶ κατὰ μικρὸν ἐξανιστάμεναι, μέχρις ὅτι σύτοις ἀλισχομέρων δόξαν ἐρδίδουσαι μακράν ἀποσπάσωσι τῶν νεοττῶν» (Πρᾶ. καὶ σελ. 494, ε'). Παρὰ δὲ τῷ Αἰλιανῷ π. Ζώ. Γ', 46 φέρεται «Ἐὰν δὲ πέρδιξ ἵδη τινὰ προσιόντα καὶ ἐπιβουλεύοντα καὶ αὐτῷ καὶ τοῖς βρέφεσιν, ἐνταῦθα αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν πρὸ τῶν ποδῶν κυλίει τῶν τοῦ θηρατοῦ καὶ ἐρδίδωσιν ἐλπίδα τοῦ δύνασθαι συλλαβεῖν εἰλούμενον, κτέ.» Πρᾶ. καὶ Μανουὴλ Φιλίππ. π. Ζώ. Ἰδιότ. ΙΒ', 28:

χαλῶσι μὲν γάρ τὸ πτερὸν παραυτίκα,
εἰλούμενοι δὲ παρὰ τοὺς τούτου πόδας
δοκοῦσι μικροῦ συμπατεῖσθαι ταῖς τρίβοις,

καὶ Πλίν. Hist. Nat. X, 51.² Σημειωτέον δ' ὅτι ἐσχηματίσθη ὑπὸ τῶν Ἐλλήνων καὶ ῥῆμα ἐκπερδικίζειν πρὸς δήλωσιν τοῦ δίκην πέρδικος διολισθάνειν καὶ ἐκφεύγειν. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὁρν. 768 «Ἐκπερδικίσαι: Δίδυμος ἐν τῷ περὶ διεφθορούσις λέξεως οὗτος· Ἐπὰν ἵδη τὸν θηρευτὴν ἡ πέρδιξ, προκυλινδεῖται αὐτοῦ ἐπισπωμένη πρὸς ἑαυτήν· ώς δὲ γίνεται περὶ τὸ ἀγρεῦσαι αὐτήν, οἱ νεοσσοὶ φεύγουσιν· εἶτα καὶ αὐτὴ διαδρᾶσσα ὕστερον αὐτοὺς συνάγει.» Ἀνταττικ. σελ. 97, 14 «Ἐκπερδικίσαι: ἐκφυγεῖν

¹ Περὶ τῆς συντάξεως τοῦ ἐλπίσ μετ' ἀπαρεμφάτου ἀορίστου ἵδε Κλασσήνιον Θούκυδ. Τόμ. Β', σελ. 190 ἐκδ. γ'. Ἀλλ' ἀκριβῶς περὶ τοῦ πράγματος θὰ διαλέβωμεν ἄλλαχος ἡμεῖς. Λέγεται δὲ καὶ παρέχω ἐλπίδα ώς ἀλωσόμενος.

² Ἰδε καὶ Σνειδῆρον Ἀριστοτ. π. Ζώ. Ἰστ. Τόμ. Δ', σελ. 59 καὶ Ἱακώψιον Αἰλιαν. π. Ζώ. Τόμ. Β', σελ. 108 καὶ Δοιενῆρον Ζητημ. Πλούτ. Μέρ. Γ', σελ. 54.